

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VII. De Synodo Serdicensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

παρέδοσαν. καὶ τὸ τοῦ ἡμᾶς ὁ θείος ἐδίδαξεν
 ἀθανάσιον, ἐν τῇ αὐτῆς οἰκίᾳ Φυγῆς
 διπολοῦν καὶ ταῦτα παρὰ θεοῦ. τὸν γὰρ τῆς
 κωνσταντινέως πόλεως παῦλον τὸν ἐπίσκοπον διώ-
 ξαλῆς καὶ εὐεργῆς, παρὰ φανῶς διπονηγῆναι
 πεποικασιν ἐν τῇ λεγομένῃ κωνσταντινέῃ καπ-
 τωδοκίᾳ, δὴ μιονεγκότες εἰς τὸ Φίλιπ-
 πον τὸν γυρόμυρον ἐπαρχον. ὡς γὰρ καὶ τῆς αἰρέ-
 σεως αὐτῶν προσάτης, καὶ τῶν πονηρῶν βε-
 λδομάτων ὑποκρίτης. τοιαύτας μαιφο-
 νίας ἢ δόξας βεβλάστηκεν βλασφημία, τῇ
 γὰρ καὶ τὸ μόνον γὰρ λύθη, συμβαίνει τὰ καὶ
 τῶν ἐκείνους θεραπόων τολμήματα.

Κεφ. 5.

Περὶ μακεδονίου καὶ τῆς ἐπ' αὐτῷ εὐσεβείας αἰρέσεως.

Ἀλλὰ τὸν ἔτι τὸ θανάτω, μᾶλλον
 ἢ τῇ τῶν θρανῶν ἀπαρτίᾳ βα-
 σιλείᾳ, μακεδόνιον ἀνὴρ τὴν προῦδ' ἄλλον
 ὁμογενήματα τὸν ὑπεκλήφεται, ἐπειδὴ ἡ πα-
 ραπλησίως αὐτοῖς ἐβλάστησε τὸ πανάγιον
 πνεῦμα. ἀλλὰ μικρὸν ὑστερον καὶ τὸν ἐξή-
 λασαν, κλισμα λέγει οὐκ ἀναγόμενον, ὃν
 ὑὸν προσαγορεύει ἡ θεία γραφή. ἔδη χά-
 ει οὐδ' ἐκείνων ἀποκρίσεις, ἰδίως αἰρέσεως
 προσάτης γεγενῆσθαι. ὁμοίσιον μὲν ἔδ' ἔ-
 τος τὸ παλαιὸν τὸν ὑὸν εἶναι λέγων, ὁμοίον δ' ἔ-
 εἶναι καὶ πάντα τὰ γεγεννηκότες διδάσκων.
 κλισίον ἢ τὸ πνεῦμα προφανῶς ὀνομάζων.
 ταῦτα μὲν ἐν ἑπολλῶ χρόνῳ ὑστερον ἔτι
 γέγονεν ὡς εἰρηκαμῆρ.

Κεφ. 6.

Περὶ τῆς ἐν σαρδικῇ γυρομένης συνόδου.

Εἰς τὴν σαρδικῆν πενήκοντα μὲν καὶ δια-
 κόςιοι σιωλλῶν δοχεῖς, ὡς διδάσ-
 κει τὰ παλαιὰ διηγήματα. ἀφίκετο ἢ ὁ
 μέγας ἀθανάσιος, καὶ ἀσκληπῆς ὁ γα-
 λαῖος, καὶ πρῶτος ἐμνήθην, καὶ μαρκελ-
 λος ἀκίρας τῆς γαλατῶν μητροπόλεως, ὃς
 καὶ ἐπὶ τῆς συνόδου τῆς μεγάλης ἐπίσκοπος
 ἦν. ἀφίκετο ἢ καὶ ἑτέροι καὶ ἄλλοι. καὶ οἱ
 τῆς αἰρέσεως προσάθοντες φάλαγγες, ἢ
 πάλαι τῇ αὐτῇ ἀθανάσιον γυρομένοι δια-
 σά. ἀλλὰ τῆς συνόδου μεμαθηκότες τὸ
 ἀκλῆς καὶ τὴν ἐν τοῖς θεοῖς παρὰ γάμασιν
 ὑγείαν, ἔδ' ἐκλήθησαν εἰς τὸ σιω-
 ἐδειον. ἀλλ' ἀπέδρασαν σιω τοῖς ἀδίκους

A sustulerunt. Atque id nos docuit di-
 vinus Athanasius, qui in defensione
 quam scripsit de fuga sua, ista quoque
 inseruit. Nam cum Paulum Constanti-
 nopoleos Episcopum persecuti es-
 sent, repertum apud Cuculum in Cap-
 padocia palam strangulari fecerunt,
 carnificem ad hoc facinus nacti Philip-
 pum Praefectum praetorio. Hic enim
 & sectae ipsorum patronus, & minister
 erat improborum consiliorum. Tales
 tamque cruentas caedes edidit Ariana
 blasphemia. Nam cum ipsorum ad-
 verlus Unigenitum rabie ac furore,
 apte conveniunt facinora adversus fa-
 mulos illius perpetrata.

CAP. VI.

De Macedonio, & de haeresi ab eo constata.

HUNC in modum Ariani cum Pau-
 lum morte affecissent, vel potius
 ad caeleste regnum transmisissent, Ma-
 cedonium in ejus locum substituerunt,
 suae illi sectae atque sententiae esse ar-
 bitrati, eo quod de Spiritu sancto pe-
 inde ac ipsi impie loqueretur. Sed
 non multo post eum quoque ejecerunt,
 cum creaturam dicere abnueret eum
 quem sacra Scriptura Filium appellat.
 Quam ob causam ab illis sejunctus,
 propriae sectae auctor ac patronus exti-
 tit: quippe qui consubstantialem qui-
 dem Patri Filium esse ipse quoque ne-
 garet: similem vero per omnia genito-
 ri suo diceret: Spiritum autem sanctum
 discretis verbis creaturam appellaret.
 Et haec quidem haud multo post ad hunc
 modum quem diximus, contigerunt.

CAP. VII.

De Synodo Serdicensi.

SERDICAM vero ducenti & quin-
 quaginta convenerunt Episcopi,
 sicut antiqua monumenta testantur.
 Eodem accessit magnus Athanasius, &
 Asclepas Gazaeus, cujus supra mentio-
 nem feci; & Marcellus Episcopus An-
 cyaerae quae caput est Galatae, qui ma-
 gnae synodi Nicanae temporibus jam
 tum erat Episcopus. Advenerunt et-
 jam horum accusatores, & Arianae fa-
 ctionis principes, qui in Athanasii cau-
 sa jam pridem iudices fuerant. Verum
 cum synodi constantiam & incorru-
 ptam divinatorum dogmatum sanita-
 tem comperissent, ne vocati quidem
 ad Concilium venerunt: sed una cum

K

iniquis iudiciis ipsi quoque accusatores fugam arripuerunt. Quod quidem multo melius docent litteræ ipsius Concilii, quas certioris documenti causâ huic operi intexam.

CAP. VIII.

Epistola synodica ab Episcopis Serdicæ congregatis ad totius orbis Episcopos scripta.

SANCTA synodus Dei gratia Serdicæ congregata ex urbe Roma, Hispania, Gallia, Italia, Campania, Calabria, Africa, Sardinia, Pannonia, Mæsia, Dacia, Dardania, altera Dacia, Macedonia, Thessalia, Achaia, utraq; Epiro, Thracia, Rodopa: Asia, Caria, Bithynia, Helleponto, Phrygia, Pysidia, Cappadocia, Ponto, altera Phrygia, Cilicia, Pamphylia, Lydia insulis Cycladibus, Ægypto, Thebaide, Libya, Galatia, Palæstina, Arabia, omnibus ubique Episcopis & comministris Catholicæ, & Apostolicæ Ecclesiæ, dilectis fratribus in Domino salutem. Multa quidem frequenter ausi sunt Ariomanitæ, adversus servos Dei qui rectam fidem custodiunt. Nam cum adulterinam doctrinam supposuissent, Orthodoxos persequi instituerunt. Tantopere denique adversus fidem infurxerunt, ut idlatere non potuerit aures Deo charissimorum Imperatorum. Itaque opitulante Dei gratia, ipsi quoque Deo charissimi Principes, nos ex diversis provinciis & civitatibus congregarunt, & sanctam hanc synodum in urbe Serdicensi celebrari permiserunt: quo tum omnis discordia tolleretur, tum omni fidei pravitate expulsa, sola in Christum pietas apud omnes ubique servetur. Venerunt enim Episcopi ab Orientis partibus, ipsi quoque à piissimis Principibus impulsî, maxime ob ea quæ identidem jactabant de dilectis fratribus & comministris nostris, Athanasio scilicet Episcopo Alexandria, Marcello Episcopo Ancyra Galatiæ, & Alcepa Gaza. Nam & ad vos forsitan pervenerunt calumniæ: vestras quoq; aures ipsi forsitan commovere tentarunt, ut eis quidem quæ adversus innocentes ab ipsis dicuntur crederetis: ipsi vero improbæ suæ hæreseos suspicionem vitarent. Sed non diu hæc illis facere liberum fuit. Est enim præses ac defensor Ecclesiarum Dominus,

A δικασαῖς καὶ οἱ κατήγοροι. καὶ τὸ αὐμειον διδασκῆ τῆς συνόδου τὰ γραμματεῖα, ἀσάφως ἐνεκα διδασκαλίας ἐνθίσω τῆ συγγραφή.

Κεφ. η'.

Συνεδιόν ἑσπ' ἡ αὐτόθι συνελευθέντων ἐπισκόπων σφός τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην ἐπισκόπων γραφίν.

ΗΓΙΑ σὺνδος ἐκ τῆς θεῆς χάριτος ἐν σαρκὶ καὶ συναχθεῖσα, ἀπὸ τε ρώμης & اسپανίας καὶ γαλλίας, ἰταλίας, καμπανίας, καλαβρίας, ἀφρικῆς, σαρδανίας, πανονίας, μυσίας, δακίας, δαρδανίας, ἀλλης δακίας, μακεδονίας, θεσσαλίας, ἀχαιίας, ἠπειρών, θράκης, ῥοδόπης, ασίας, καρίας, βιθυνίας, ἐλλησπόντου, φρυγίας, πισιδίας, καππαδοκίας, πόντου, φρυγίας ἀλλης, κιλικίας, παμφυλίας, λυδίας, νήσων κυκλάδων, αἰγυπῆς, θεβαίδος, λιβύης, γαλατίας, παλαμίνης, δραβίας, τοῖς πανταχῶς ἐπισκόποις καὶ συλλειτουργοῖς τῆ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς ἐν κυρίῳ χαίρων. πολλὰ μὲν καὶ πολυλακίς οἱ δρειομανίται ἐβόλησαν καὶ τῶν δ' ἄλων τῶν θεῶν τὴν πίσιν φυλατῆσιν τὴν ὀρθήν. νόθον γὰρ ἑσθάλλοτες διδασκαλίαν, τῶν ὀρθοδόξων ἐλαύνοντες ἐπεράθησαν. τοσούτων ἵλοιπὸν κατεπάνευσαν τὴν πίσιν, οἷς μηδὲ τὴν ἀκοὴν τῶν θεοφιλεσάτων βασιλέων λαθεῖν. τοσούτων τῆς χάριτος τῆς θεῆς σωεργέσης, καὶ αὐτοῖς θεοφιλεσάτοις βασιλεῖς σμνηγαγοῦν ἡμᾶς ἐκ διαφορῶν ἐπαρχιῶν καὶ πόλεων, καὶ τὴν ἁγίαν ταύτην σὺνδον ἐπιτησαρδικησίαν πόλιν γράμματα δ' ἐδώκασιν, ἵνα πάντα μὲν διχόνοια ἀφαιρεθῆ, πάσης ἡ κακοπιστίας ἐξελαθείσης, ἡ εἰς ἴσιν χεῖρον ἐνυπέθετα μόνη πᾶσι φυλάτῃ. ἡλθον γὰρ ἐπισκοποι ἀπὸ τῆ ἑώρας, περὶ ἑαυτῶν καὶ αὐτοῖς παρὰ τῶν εὐσεβησάτων βασιλέων, μάστιγα δὲ ὅπερ ἐδρῦλθεν πολυλακίς πᾶσι τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἡμῶν, ἀθανασίως τῶν ἐπισκόπων τῆς ἀλεξανδρείας, καὶ μαρκέλλου ἐπισκόπου τῆ ἀγκυροσταλίας, καὶ ἀσκληπιάδου γαζης. ἴσως γὰρ καὶ εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐφθασαν αἱ διαβολαί, οἷς καὶ τὰς ὑμετέρας ἀκοὰς ἐπεχείρησαν πᾶσα λαθεῖν, ἵνα καὶ μὲν τῶν ἀδῶν ἀλέγῃσι πισθῆναι, τὴν ἡ τῆς μοχθηρίας αὐτῶν αἰρέσεως ὑπόνοιαν ἐπικρύψωσιν. ἀλλ' οὐδέ ἐπι πολὺ ταῦτα ποιῆν σωεχωρήθησαν, ἐστὶ γὰρ πᾶσι ἀμῆρος τῆ ἐκκλησίαν ὁ κύριος,